

— да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

С обжалваното решение Комисията намалява помощта, предоставена от ЕФРР за периода 1 януари 1994 г. — 31 декември 1999 г. на програмата за защита от наводнения в рамките на инициативата на Общността Interreg II/C в Кралство Белгия, Федерална република Германия, Великото херцогство Люксембург и Кралство Нидерландия.

В подкрепа на своята жалба жалбоподателят изтъква три правни основания.

Като първо правно основание жалбоподателят посочва, че не са налице условията за финансова корекция съгласно член 24, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 4253/88 ⁽¹⁾. Според жалбоподателя това не дава право на Комисията да извършва финансови корекции за административни грешки или предполагаеми недостатъци в административните и контролни системи. Освен това жалбоподателят твърди, че дори да бяха открити административни грешки или предполагаеми недостатъци в административните и контролни системи съгласно член 24 от Регламент № 4253/88, не би следвало да става въпрос за финансова корекция. На първо място, „нередности“ като твърденията тук от Комисията могат да се поправят чрез финансова корекция само ако те имат или са имали отрицателно въздействие върху бюджета на Европейския съюз. По мнението на жалбоподателя мерките, срещу които Комисията възразява, не са имали такова въздействие. На второ място, жалбоподателят изтъква, че при поредица проекти, срещу които също е възразявано по този начин, не е имало нарушение на общностното право.

С второто правно основание се твърди, че Комисията не е имала право съгласно Регламент № 4253/88 да приложи фиксирани и базиращи се на екстраполации финансови корекции. Освен това жалбоподателят твърди, че ясната формулировка на член 24 от този регламент се отнася до конкретни ситуации и изчислими суми.

В рамките на третото правно основание жалбоподателят изтъква нарушение на принципа на пропорционалност и твърди, че не се позволява извършвана спрямо държавите екстраполация, въз основа на която от държава членка се изисква да поеме отговорност за грешките на друга държава членка.

⁽¹⁾ Регламент (ЕИО) № 4253/88 на Съвета от 19 декември 1988 година относно определяне на разпоредбите за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2052/88 по отношение координацията на дейностите на различните структурни фондове, от една страна, и между тях и дейността на Европейската инвестиционна банка и други съществуващи финансови инструменти, от друга страна (ОВ L 374, стр. 1).

Жалба, подадена на 8 март 2010 г. — Германия/Комисия

(Дело T-116/10)

(2010/C 134/70)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Федерална република Германия (представители: J. Möller и Rechtsanwalt U. Karpenstein)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

— да се отмени Решение C(2009) 10675 на Комисията от 23 декември 2009 г. за намаляване на подкрепата, предоставена по силата на Решение C(97) 1120 на Комисията от Европейския фонд за регионално развитие (ЕФРР) за програмата „Ziel 2-Programm Nordrhein-Westfalen (1997—1999)“ във Федерална република Германия;

— да се осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

С обжалваното решение Комисията намалява помощта на ЕФРР за програмата „Ziel 2 Programm Nordrhein-Westfalen (1997—1999)“ във Федерална република Германия.

Жалбоподателят изтъква четири правни основания в подкрепа на жалбата си.

Като първо правно основание жалбоподателят твърди, че Комисията не е преценила правилно фактите и обстоятелствата по случая. Жалбоподателят счита, че Комисията се позовава на грешни стойности при изчисляването на използвания процент на грешка.

В рамките на второто правно основание жалбоподателят поддържа, че определените в член 24, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 4253/88 ⁽¹⁾ условия за финансова корекция не са изпълнени. Той счита, че тази разпоредба не дава право на Комисията да извършва финансови корекции поради административни грешки или твърдения за незадоволителни системи за управление и контрол. Освен това той изтъква, че финансова

корекция с размери като на тази, която Комисията прилага, не може да се приеме и по други причини. От една страна, „неправомерностите“, които Комисията критикува, могат да обосноват финансови корекции, само ако имат или са имали отрицателно въздействие върху бюджета на Съюза. Според жалбоподателя случаят с оспорваните от Комисията действия не е такъв. От друга страна, той поддържа, че по цяла поредица от спорни проекти, като този в дадения случай, няма нарушение на общностното право.

Като трето правно основание жалбоподателят отбелязва, че Комисията не е имала право да извършва финансови корекции въз основа на екстраполация или с фиксиран размер на основание на Регламент (ЕИО) № 4253/88. Той поддържа, че ясният текст на член 24 от този регламент визира само конкретни случаи и стойности, които могат да бъдат обозначени с цифри.

В рамките на последното правно основание жалбоподателят поддържа, че дори и да е допустимо да се извършват финансови корекции въз основа на екстраполация или с фиксиран размер, в случая корекциите са незаконосъобразни. В това отношение той отбелязва, че Комисията не е установила дали критикуваните от нея действия имат „присъщ на системата“ характер и дали финансовите корекции с фиксиран размер съответстват на принципа на пропорционалност.

(¹) Регламент (ЕИО) № 4253/88 на Съвета от 19 декември 1988 година за определяне на разпоредби за прилагането на Регламент (ЕИО) № 2052/88 по отношение координирането на дейностите на различните структурни фондове между тях самите и с операциите на Европейската инвестиционна банка и другите съществуващи финансови инструменти (ОВ L 374, стр. 1).

Жалба, подадена на 8 март 2010 г. — ClientEarth и др./Комисия

(Дело T-120/10)

(2010/C 134/71)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподатели: ClientEarth (Лондон, Обединено кралство), Transport & Environment (Брюксел, Белгия), European Environmental Bureau (Брюксел, Белгия) и BirdLife International (Брюксел, Белгия), (представител: S. Hockman QC, Barrister)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

- да се установи, че ответникът е нарушил Регламент (ЕО) № 1049/2001 (¹) и Регламент (ЕО) № 1367/2006 (²),
- да се установи, че мотивите за отказ на достъп до документ съгласно член 4, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 трябва да бъдат изложени в писмен отговор и в установените срокове на двуетапната административна процедура или в противен случай е налице отказ от позоваване на тях в рамките на правната защита и те не се включват в обхвата на съдебния контрол,
- да се отмени обжалваното Решение от 9 февруари 2010 г. (SG.E3/MM/psi-Ares (2010)70321), с което Комисията обявява намерението си да откаже на жалбоподателите достъп до някои документи, съдържащи информация за околната среда,
- да се осъди ответникът съгласно член 10 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 да предостави незабавен достъп до нередактираните варианти на всички искани документи, посочени в хода на процедурата по разглеждане на заявлението от 15 октомври 2009 г. и на потвърждението на заявлението от 17 декември 2009 г., както и на всички документи, съставени по време на това разглеждане, и
- да се осъди ответникът да заплати съдебните разноски на жалбоподателя, включително съдебните разноски на евентуалните встъпили страни.

Правни основания и основни доводи

С настоящата жалба жалбоподателят иска в съответствие с член 263 от ДФЕС да бъде отменено Решение на Комисията от 9 февруари 2010 г., с което ответникът обявява намерението си да откаже на жалбоподателите достъп до някои документи, съдържащи информация за околната среда, свързана с емисии на парникови газове в резултат от производството на биогорива, които документи са изготвени и/или използвани от Комисията в съответствие с Директива 2009/28/ЕО (³).

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят посочва следните правни основания:

Първо, нарушение на член 8 от Регламент (ЕО) № 1049/2001, доколкото Комисията не оповестила своевременно документите или мотивите за отказа си да бъдат предоставени. Заявлението било подадено на 15 октомври 2009 г. Ответникът издал частичен отказ, като предоставил четири документа и отказал достъп до приблизително двеста документа. Жалбоподателите оспорват основанията за отказа. На 9 февруари 2010 г., когато изтича установеният в регламента срок, Комисията отказала да оповести останалите документи или да предостави валидни мотиви за неоповестяването им.